

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni baloldali párt közlönye.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán küldve.
 Egy év 10 ft — kr. 1/2 évre 5 ft 50 kr.
 Fél évre 3 — , Egyes szám 10 —
 Előfizetési pénz minden közzétételre.
 Főpénz, Veszély-ház földszalát a szerkesztőségbe bérmentve küldendő.
 Előfizethető helyben.
 T. e. g. d. i. K. Lajos könyvkereskedésében a szerkesztőségnél. — Egyébhol a postahivatalok utján.

Hirdetési díj:
 Öt-haasos példányt 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint szintén több oldalú hirdetések, alkú szerint a legolcsóbb árért.
 Bélyegdíj: minden bejelentésért külön 30 kr.
 Nyilt-tér-en megjelenő közlemény öt-haasos sorra 15 kr.
 Név- vagy bérmentés nélküli hirdetések nem vesztnek tekintetbe. — Ugyanazon hirdetésnek semadatsnak vissza.

Az isten ostroma.

Állami életünk testén undorító szennyfoltok kezdenek feltűnkedni. Idegen nemzetről ragadt ugyan miránk e szenny, de azért félt, hogy itt hamarabb ártalmassá lesz, mint másutt. — Hisz nincs senkink, a ki védjen bennünket.

E szennyfoltok — a jézsuiták. A szerencsétlen páriák kitétek a művelt német államból. Európasszerte megfélemlíték aztán az övszabályok, hogy valamiképp e veszedelmes férgyek be ne furakodjanak a népek közé.

Nem igen is képzeltél nagyobb csapás valamely országra nézve, mintha ott a jézsuiták ülték a sátorjait.

Veszedelmes e fekete lelkű sereg, mind állami, mind társadalmi, mind egyházi szempontból.

Az állami érdekeivel merőben ellenkezik az, hogy a törvényes állami-műveltség valaki más is önálló hatalomra törekedjék vergődni. A jézsuiták pedig egy a kozhit által szentnek tartott név nény-s l-p-le alá vonulva oly hatalmat kívánnak maguknak, hogy rendelkezésüknek az állam tagjaival.

Üssük fel a történelem lapjait, és látni fogjuk, hogy az állami előhaladás utjának mindig ott álltak a — jézsuiták. Még akkor is, midőn a közjólét érdekében születtek működni, tettekből kiritt az önző cél, mely szerint az emberiség boldogításának örve alatt önhatalmuk szélesítésén munkálkodtak.

Társadalmi tekintetben szinte isten ostromál tűnt fel a jézsuita-rend.

Hol a szabadság virágainak himpórárt erős-zakos kezek szórják szét, ott a társadalmi élet folyama rendezes meg van zavarva. A szabadság ellenségei magát a társadalmat támadják meg legelőbb, hogy eljósítsák az emberi érzés legzenetebbekit a szabadságszeretetet.

És a jézsuiták a szabadságnak mindig utjának állottak, mert ennek kifejlesztésével rendelkeznek menthetlenül veszni kellétek volna. A jézsuitákat a társadalomhoz semmi kapocs nem fűzi, s ebből mintegy kivágtatva élnek, szerzetesi céljaiknak.

Igy ók nem lehetvén a társadalomnak barátai, annak ellenségeit szegődtek. Mit szólunk aztán a jézsuitákról, egyházi szempontból?

E rend saját kiváltságát akarja tekinteni a lelkek üdvének osztagatását; s midőn e tannal fellép, meggyőző indokok oly eszközöket is használ, melyek a lélek szabad gondolkodásának egyenes meggyökösítését.

A vallás színe alatt a legnagyobb istentelenségeket viszik véghez, s főrekrvők a lelki szolgálat rendszerének megállapítása.

Pedig az egyházi élet csak a szabad vizsgálódás mellett virágozhatik fel. Ki ennek elnyomására törekszik, az az emberi ész ellen kezdett irtóháborút.

A felvilágosodás napja meg is zavarta e rut csoport nyugalmas úszáradását. S ók, mint nyomorult vakondok futnak szét a fényugarak elől, melyek fekete lelküket a maga ocsmány meztelenségében tüntetnek fel, hogy irtózzék meg tőlük az emberiség.

A művelt államok már szüntették a szolgálatot az önző apostolait, kik isten ostromaként neheztedek a meglepett népek testeire.

Németország törvényt alkotott a jézsuiták kitiltására. A szövetségi államok kiadták a rendeletet, hogy az éj e madarai be ne fogadtassanak.

Még az osztrák kultuszminiszter is intézkedett ez ügyben, az előbbiekéhez hasonló szellemben.

Csak Magyarország nem mozog. Ime még megérjük, hogy az osztrákok szabadelvűségben túlhaladják a magyart a mai kormány atyáskodó gondviselésé alatt.

Pauler, a magyar kultuszminiszter títí csak, hogy a művelt népek közül elkergetett jézsuiták hazánkban letelepedjenek.

A szabadságon, a józan eszen és a vallásos gyöngéd érzelmeken tetetik erőszak ez indokolatlan túrelem által.

Pauler elnézése úgy tűnik fel, mintha ő lelki szarnokok szövetségeseül csapott volna fel.

Hiszen már közelnek felénk. És ő hallgat.

Igazán, hamarjában nem tudnók elhatározni, hogy vajon melyik hazánkra nézve az isten nagyobb ostroma:

Pauler e, vagy a jézsuiták megtelepedése?

— Uj törvényjavaslatok. A kereskedésügyekben a bányászat s a részvénytársulatokról szóló javaslatokon dolgoznak, ezután a kereskedelmi szerződés és állami biztosítási ügyek véteik elől. A törvényelőkészítő bizottság is megkezdte működését; a munkában vevő javaslatok ezek: a telepítvényesekről, a Ludó viceméről, a rovaros rendezésről, a földadókataszterrel, s a mulból elmaradt javaslatok. Tehát a választási törvény kimaradt.

— A magyar nyugati vasut székess-fehérvári vesziémi vonalra holnap nyitják meg.

— A kormány majd csak belejön már kötelessége teljesítésének rendes kerékvágásába, így már az észak-amerikai szövetségi államokkal kötött szerződésnek — magyar szövege van.

— Kir. törvényeszkői orvosok. A „B. P. K.” írja: Biztos helyről nyert értesítés szerint a minisztertanács a törvényeszkői kerületi orvosi intézmény eszméjétől eltér, mert ezen intézményt a jelen szervezetben nem találta a kitűzött célnak megfelelőnek. Ennek folytán addig is, míg e tárgyban a törvényhozás határozni fog, a törvényeszkői orvosi teendőket teljesítésével minden törvényeszkőnél egy orvos-tudor fog megbízni, a ki „kir. törvényeszkői orvos” címmel ruháztatik fel, s működéséről minden egyes esetben a meghatározott díjakban részesítetik. Ugyanezen okból az igazságügyminiszterium a kerületi orvosi állásokra beérkezett összes pályázati fnyamodványok visszaküldése iránt már intézkedett.

— Milán szerb fejedelem nagykorosítási ünnepélyén Pestet Királyi Pál és Havas Ignác képviselik.

— Egy munkásfogló halt meg közelbebb ismét Pesten. Neve Maki József. stájer-országi születésű.

hanem a kormányában levő harczról következtethetünk egyik vagy másik rész erejére. A fuzói kérdés a nagy tárgy, mely felett meghasonlottak.

Terveznek és végeznek is maguk közt; állítanak és szafogolnak egymásközt rendre. Nekünk — tagadhatlanul, — jól esik nézni e szakadást a hatalmas pártban, mert minden vita, mely köztük kifejlődik, a mi malmunkra hajtja a vizet.

Eredkes jelenség aztán, hogy osszlattak fel a közölönyök?

A fuzói mellé a „Poster Lloyd,” e legbecsületesebb kormányparti lap, és a „Reform” küzdenek erősen, elszakítan. A fuzói ellen csak maga a „Pesti Napló” kardozkodik, számba se véve Lónyai fizetett lapját, a handabandázó „Magyar Politikát.”

Látni való, hogy a hatalmasabb rész a fuzói mellett van; mert hiszen szavaikat nyomtatóságával a Lloyd a többit mind könnyen felbontlatheti.

Hatalmasan is ir az említett német lap e kérdéssről, s a többi közt így szól: ha nem is ma, vagy holnap, mégis eljő az idő, melyben a fuzói testő fog válni, mert, ha a szabad akarat, a hazafis elhatározás nem vezet ahoz, hogy a természetes fejlődés akaratára fogja az akadályokat természetesen csak szomorú harczok kinteljes évei után — elhárítani. Más ut nines. Vagy általánosan üdvös, békés, kiegyes ideje korán, vagy az egyik elv föltélen győzelmre az ellentétes elv leggyőzevel hosszú évi küzdelem.

A Napló természetesen ellenkezőt beszél. Mitezen akar tudni a fuzóiról.

No csak hadd veszekedjenek a jámborok. Az ő dolguk.

Hanem ebből nekünk pedig az a tanúság, hogy a kormánypart öndicsőségében kezd faldozni.

Uralkom elvességét nem siratjuk meg. Legfejébb azt sajnálhatjuk, hogy mindez előbb nem történt.

Ha ók kívánják, mi szívesen ráállunk a fuzóira.

Csak aztán akkor félre, a ki bevallotta tehetetlenségét, s ne legyen utjában az ellenek programja megvalósításának.

költözni, mívegből Pederzani, excommunicált theológus felhívása következtében munkaadási ajánlatok és segélyezések már tömegesen érkeznek hozzájuk. Voltak, kik D. Mariát gyermekül fogadni, sőt kik nőül venni késznek nyilatkoztak. Strakosch pedig ki a bécsi községségbe a híres Páttival is megismerette, s ki jelenleg épen Bécsben időz, szép összegekremen éviaradatot kész anyja és leány számára biztosítani, ha hajlandók vele a világot beutazni s magukat pénzzel mutatni.

Világkiállítási ügyek.

— A szölliömvilőlőkhoz a kiállítási bizottság által felhívás intéztek. A bizottság a hazai szölliömviléslet és borászatot szölliökvilálással, borkiállítással, a szölliömviléslet és borászatra vonatkozó adatok és segéd-eszközök bemutatása által akarja képviselni.

A szölkö gyökere, fűrtös, tehát cserpeken nevelt s így szállíható példányokban legyenek kiállítva; cserpeket iránt a bizottság intézkedik.

A kiállítási végrehajtó bizottság közelebbi ülésében a bihar megyei gazdasági egylet a beületi átiratára, hogy az egylet a jelen sanyaru viszonyok között előlegis kiállítás nem rendezhet, kész azonban ezt a jövő évben, a pesti előlegis kiállítás megelőzőleg tenni, válaszóli határozatot, hogy Pesten előlegis kiállítás rendeztetni nem fog, s így a bihar megyei gazdasági egylet tervezett előlegis kiállításának eredményei a bécsi világkiállításra felküdhetőek csak úgy lesznek, ha azok már most, ha mindjárt csak sommáztatás is, bejelentetnek, a kiállítás magy. pedig minden esetre jövő évi márczus hat megelőzőleg tartatik meg.

Részletes programmok is adtak ki már a bécsi munkák kiállítására számára a világkiállítás oktatási csoportjában; megterjeszt a kertészeti kiállítás részleteit is.

Nem mulaszthatjuk el közönségünk figyelmét ismét felhívni a kiállításra.

Soha talán kedvezőbb alkalomunk nem lesz értékeinket a világgal megismertetni, Ne rejtjük tehát véka alá a gyertyát.

tönek. Bár minél több helyen követnék e magasztos példát.

* A debreczeni könyvnyomdásokok mult vasárnap tartották meg „beteg-és utasaglyó egyetütknek alakuló közgyűlését, mely alkalommal a városi és részvénytársulati nyomda személyzetnek együttes-e is elhatározott. Ez alkalommal előültk Fricz József városi nyomdai, alelnökül pedig Erdélyi István részvénytársulati művezető, — peuztárnokul Kattor László és jegyzőül Kenderessy Lajos műtárnak lettek megválasztva. Az egylet alapítókéjét a két nyomdaszemélyzet lassanként bízottel krajczárjai, a szögdők és felezabuladulnak eddig is szokásban volt csekély mennyiségű össegget fogják képezni. És ez, mint mindenki egy tekintetbe belathatja, koránt sem valami nagyzerű kapitalis; de mindenesetre több a semminél, és elég arra, hogy magát idővel kinálhesse. Ha gondolóra vesztük, hogy a nyomdász, elkezdve 12—13 éves gyermek korától, egész a késő elégesség, sőt több esetben a te utolsó napjáig, butítottó székényre és sajtója mellett tölti el este napjait; ha elgödjük azon leket és testet egyaránt kint és emészti állapotot, melynek egyik nap úgy, mint a másikon, küzdökni kell: lehetetlen, hogy elmerésüket tölök megtáradjuk. Hiszen ha van pálya, mely engedést nem ösmerő vaszorgalmat és türelmet igényel; ha van pálya, — mely az embeimben mivélődésére hatással bír, az egyik a nyomdászat lehet. A nyomdászatnak hazánkban meghonosulása első években, ugyiszen az az időt követő évszázadokban is körülbelül az 1840—48-d-ik évkig, Magyar és Erdélyországban, de közelébből véve Debreczen városában, folyvást divott azon szokás, hogy ha valamey szerzőnek ivkre nem munkája került ki sajtó alá, a nyomdai személyzet részére egy társas vacsorát rendezett. Távol legyen tőlük azon gondolat, mint ha ezt azért említenék föl, hogy ez jelenben is így kellene; de föl-megint azért, hogy lássa korunk azt, hogy elődeink a nyomdászat iránt mily szeretettel és ösmeréssel viseltetnek. Pedig ezen időben hol állott az irodalom, és hol áll most? ... Evtizedek, — vagy ha szabad azon meztés állást kockáztatnunk — egy évszázad elhatott annyi sajtótermelvényt, mint a közlebbi idő folyamán egy év. És vége ezen körülményt, a nyomdász jobb anyagi helyzetben volt, mint van a jelenben. Melyből az tűnik ki, hogy korunk ugyan a haladása, de nem az elismerés kora!

Ha — tegyük föl — mind-mezőző és kiadó, műveinek sajtó alá kikérletnek alkalomával 2—3 főt ajánlana is föl egyetünk részére, — és ennnyit, azt hisszük, minden megérdemelt nélkül bárki is megtehete, rövid idő alatt oly kézzel juthatnánk, hogy a sajtó által hszegelt sajtótt műtársaknak kellőleg segíteni lehetne. S mit — szabad teljesen győződve, miszerint az irodalom baratai jöhetnek egyetünk föl nem fogják megvonni pártfogásukat, elősegítendek minket ezáltalunk közelbebb fognak megérdemelt véget a magyar kir. helygymnáziumhoz (teljesírteteni, s az egylet f. e. november 1-én kezdvi meg működését. Adja isten, hogy a törekvest siker koronázza! Egy a nyomdász.

* A tanárvalasztás ügye tegnap délután fogott fel a tanügyi bizottság ülésén. Szekeres Pál helybebe állandó rendes tanár választott; ajánlatnak Nagy Elek, Béksey Gyula, Blug Ambrus, Tokó Lajos. A Vores László helybebe választandó tanár egészen és egyedül csak a képezelésben lesz elfogadva s annak igazgatója lesz 1500 ft, s 10 ól fa fizetésű, de az elemi iskolák felügyelőjének 1-kap 100 ft. Ezen tanszékre a debreczeni egyház fel Nyíri Péter esepertet ajánlja, a bizottság fel is kéri annak elfogadására, de a határozottan ellene nyilatkozik. Tehát a magyarok ajánlatát. Bihar Péter és Bró Király fognak ajánlatát. Somogyi Pál képezelő ideiglenes tanár állandó s ittani ajánlatát. Nagy Sándor francia és angol nyelv tanára, s S. Patakról kevessebb órára és magasabb fizetésre hivatott meg. kéri, hogy adassék meg neki egy rendes gymnasium tanár fizetése, s azon eseten 20 órával itt maradjon. Ezen folyamodás tárgyalásának alkalomából kimondatik: hogy a képezelő rendes tanárként a képezelő rendes 3 tanár közt osszlattak meg; hogy Osterlam Ernő az V. VI. VII. s VIII. ik osztályban a német nyelvvel és a theológusoknak előadandó nevelés tanal lesz elfogadva; Nagy Sándor pedig a gymnasium három felső osztályában a francia

Üdösítäs
 1872. augusztus 7-én.
 108. sz. 65. kr.
 OLAH KAROLY.

TÁRCZA.
EGY NEMESEMBER LEÁNYA
 Regény három kötetben.
 Irtta Schwartz Mária Zoöfia.
 Első rész.
 (Folytatás.)

„Meglehet,” felelé Sorenza, „de ez olyasmi, a mi reám és az istenre tartozik csupán. Mit üzen nekem Eldon grófné? Bizonyosan olyasmit, mit a meghalt leánya iránti részvételt mutat.”

Ernfried néhány percig részvédevel tekintett Sorenzára, aztán hirtelen mondá: „Adját át, a ki akarja anyám üzenetét, én nem teszem.”

Ha Eldon Ernfriedben hiányoznék a bátorság arra, hogy nekem fájdatam okozzon, nyugtassa meg magát. Nem fogom magamat a grófné szavai által megsemmisíteni engedni.

„Hát nem látja be Sorenza, hogy mélyen és élénken megbánom mindazon jogtalanságot, mely ellened elkövettettem. Miért tehát engem ezen szavakkal ingerled?”

„Gróf ur, várom közleményét.”

„A mit neked meg kellett volna mondanom, azt elfelejtetem, s ezen szavakat sem én, sem más nem fogja megmondani neked, ha mingyárt kényszeríteni kellene is ayamat, hogy azokat visszavegye.”

„No, ettől fél lesz mentve, mert mama épen már jön, hogy közölje Sorenzával akaratát,” kiáltá Jenny.

Sorenza a belépő lélek fordult. Jenny és a grófné állottak előtte. Ezek látásra egész valóján valami borzongás futott át, s bármennyi nyíró feltevése is magában, hogy az Ernfriedtől jövő megaláztatásokkal szemben bátran viseli magát, még is érezte, hogy békéje s erje ezen ellenségeivel szemben elhagyta, mert ezek most mindazon buszuságot, mit ellene éreztek, bizonyosan ki fogják rája önteni. Hiszen most már nem kellett visszatartaniok magokat. Egy percig megréttent ezen gondolatra. A másik perczben már felébredt benne az ellentállás vágya. Búszkén nézett végig Jennyn és mondá: „Várom, hogy a grófné és a kisasszony mit akarnak mondani.”

A grófné feleje lépett. A nemes nőnek arca halvány és beteges volt. Látni lehetett, hogy férje halála inkább elkieserítette lelkét, mint szívét megtörtte. Férje meghalt, a nélkül, hogy azt mondhatta volna, hogy csak egyetlen nap is birta szerelmét, annyai együttélés alatt.

Sorenza anyjára azonban mindazon kincseket ráparaztolt, melyeket töle elrabolt. Az utolsó név, a melyet halálközeldmei között ki mondott Amálié volt. Még halála perczében is ezen nőn csüggedtek gondolatai. Ez volt az a mit a grófné Amália leányának soha meg nem bocsátott.

A mint a grófné épen Sorenza előtt állott, reszkető hangon mondá: „Szeretnem volna megmenekülni ezentől, lálközéstől mert két leány, ki egymást gyűlöli, ha csak lehet kerülje a találkozását. De mitántán régebbiről tudom, hogy minő eszelősvények befészfojlamodott, hogy gyermekem leltam magamat kelje magát, kényszerítve látam magamat

személytlen meggyőződni a felől, hogy miként hajtottam végre fiam megbízatásomat.

„Gyengesége, hogy azt elmondani nem akarta, legjobban bizonyítja, hogy aggodalmaim igazak voltak. Tehát kényszerítve vagyok magam mondani meg kegyednek, hogy ezen terem megszűnt rendelkezésre állani. Férjem végrendelete által sokkal többel rendelkezik, semmint egy másik műtermet ne bérhelhetne. En gyűlöléim kegyedet, gyűlöléim még nevé is, s azt kívánom, hogy ha egyszer távozott e házból, soha ne halljam azt. A mit kegyedtel kívánok, az az, hogy ha a becsületességnek csak árnyéka van is még benne, soha senkinek ne árulja el, hogy minő viszonyban volt a meghalhoz. Jegyezze meg, hogy szegény az reám nézve, ha halála után is ismételnék azt, mi nekem annyi véres könyvet okozott.”

A grófné ekkor heves köhögés roham által szakítottott félbe.

Beszéde alatt senkimen ügyelt arra, hogy az előzoba aajtja kinyitottat és hogy 2 egyen a küszöbön megállott. Midon a grófné elhallgatóbból tudom, hogy minő eszelősvények befészfojlamodott, hogy gyermekem leltam magamat kelje magát, kényszerítve látam magamat

személytlen meggyőződni a felől, hogy miként hajtottam végre fiam megbízatásomat.

„Gyengesége, hogy azt elmondani nem akarta, legjobban bizonyítja, hogy aggodalmaim igazak voltak. Tehát kényszerítve vagyok magam mondani meg kegyednek, hogy ezen terem megszűnt rendelkezésre állani. Férjem végrendelete által sokkal többel rendelkezik, semmint egy másik műtermet ne bérhelhetne. En gyűlöléim kegyedet, gyűlöléim még nevé is, s azt kívánom, hogy ha egyszer távozott e házból, soha ne halljam azt. A mit kegyedtel kívánok, az az, hogy ha a becsületességnek csak árnyéka van is még benne, soha senkinek ne árulja el, hogy minő viszonyban volt a meghalhoz. Jegyezze meg, hogy szegény az reám nézve, ha halála után is ismételnék azt, mi nekem annyi véres könyvet okozott.”

A grófné ekkor heves köhögés roham által szakítottott félbe.

Beszéde alatt senkimen ügyelt arra, hogy az előzoba aajtja kinyitottat és hogy 2 egyen a küszöbön megállott. Midon a grófné elhallgatóbból tudom, hogy minő eszelősvények befészfojlamodott, hogy gyermekem leltam magamat kelje magát, kényszerítve látam magamat

személytlen meggyőződni a felől, hogy miként hajtottam végre fiam megbízatásomat.

„Gyengesége, hogy azt elmondani nem akarta, legjobban bizonyítja, hogy aggodalmaim igazak voltak. Tehát kényszerítve vagyok magam mondani meg kegyednek, hogy ezen terem megszűnt rendelkezésre állani. Férjem végrendelete által sokkal többel rendelkezik, semmint egy másik műtermet ne bérhelhetne. En gyűlöléim kegyedet, gyűlöléim még nevé is, s azt kívánom, hogy ha egyszer távozott e házból, soha ne halljam azt. A mit kegyedtel kívánok, az az, hogy ha a becsületességnek csak árnyéka van is még benne, soha senkinek ne árulja el, hogy minő viszonyban volt a meghalhoz. Jegyezze meg, hogy szegény az reám nézve, ha halála után is ismételnék azt, mi nekem annyi véres könyvet okozott.”

A grófné ekkor heves köhögés roham által szakítottott félbe.

Beszéde alatt senkimen ügyelt arra, hogy az előzoba aajtja kinyitottat és hogy 2 egyen a küszöbön megállott. Midon a grófné elhallgatóbból tudom, hogy minő eszelősvények befészfojlamodott, hogy gyermekem leltam magamat kelje magát, kényszerítve látam magamat

„Hát nem látja be Sorenza, hogy mélyen és élénken megbánom mindazon jogtalanságot, mely ellened elkövettettem. Miért tehát engem ezen szavakkal ingerled?”

„Gróf ur, várom közleményét.”

„A mit neked meg kellett volna mondanom, azt elfelejtetem, s ezen szavakat sem én, sem más nem fogja megmondani neked, ha mingyárt kényszeríteni kellene is ayamat, hogy azokat visszavegye.”

„No, ettől fél lesz mentve, mert mama épen már jön, hogy közölje Sorenzával akaratát,” kiáltá Jenny.

Sorenza a belépő lélek fordult. Jenny és a grófné állottak előtte. Ezek látásra egész valóján valami borzongás futott át, s bármennyi nyíró feltevése is magában, hogy az Ernfriedtől jövő megaláztatásokkal szemben bátran viseli magát, még is érezte, hogy békéje s erje ezen ellenségeivel szemben elhagyta, mert ezek most mindazon buszuságot, mit ellene éreztek, bizonyosan ki fogják rája önteni. Hiszen most már nem kellett visszatartaniok magokat. Egy percig megréttent ezen gondolatra. A másik perczben már felébredt benne az ellentállás vágya. Búszkén nézett végig Jennyn és mondá: „Várom, hogy a grófné és a kisasszony mit akarnak mondani.”

A grófné feleje lépett. A nemes nőnek arca halvány és beteges volt. Látni lehetett, hogy férje halála inkább elkieserítette lelkét, mint szívét megtörtte. Férje meghalt, a nélkül, hogy azt mondhatta volna, hogy csak egyetlen nap is birta szerelmét, annyai együttélés alatt.

Sorenza anyjára azonban mindazon kincseket ráparaztolt, melyeket töle elrabolt. Az utolsó név, a melyet halálközeldmei között ki mondott Amálié volt. Még halála perczében is ezen nőn csüggedtek gondolatai. Ez volt az a mit a grófné Amália leányának soha meg nem bocsátott.

A mint a grófné épen Sorenza előtt állott, reszkető hangon mondá: „Szeretnem volna megmenekülni ezentől, lálközéstől mert két leány, ki egymást gyűlöli, ha csak lehet kerülje a találkozását. De mitántán régebbiről tudom, hogy minő eszelősvények befészfojlamodott, hogy gyermekem leltam magamat kelje magát, kényszerítve látam magamat

személytlen meggyőződni a felől, hogy miként hajtottam végre fiam megbízatásomat.

„Gyengesége, hogy azt elmondani nem akarta, legjobban bizonyítja, hogy aggodalmaim igazak voltak. Tehát kényszerítve vagyok magam mondani meg kegyednek, hogy ezen terem megszűnt rendelkezésre állani. Férjem végrendelete által sokkal többel rendelkezik, semmint egy másik műtermet ne bérhelhetne. En gyűlöléim kegyedet, gyűlöléim még nevé is, s azt kívánom, hogy ha egyszer távozott e házból, soha ne halljam azt. A mit kegyedtel kívánok, az az, hogy ha a becsületességnek csak árnyéka van is még benne, soha senkinek ne árulja el, hogy minő viszonyban volt a meghalhoz. Jegyezze meg, hogy szegény az reám nézve, ha halála után is ismételnék azt, mi nekem annyi véres könyvet okozott.”

A grófné ekkor heves köhögés roham által szakítottott félbe.

Beszéde alatt senkimen ügyelt arra, hogy az előzoba aajtja kinyitottat és hogy 2 egyen a küszöbön megállott. Midon a grófné elhallgatóbból tudom, hogy minő eszelősvények befészfojlamodott, hogy gyermekem leltam magamat kelje magát, kényszerítve látam magamat

személytlen meggyőződni a felől, hogy miként hajtottam végre fiam megbízatásomat.

„Gyengesége, hogy azt elmondani nem akarta, legjobban bizonyítja, hogy aggodalmaim igazak voltak. Tehát kényszerítve vagyok magam mondani meg kegyednek, hogy ezen terem megszűnt rendelkezésre állani. Férjem végrendelete által sokkal többel rendelkezik, semmint egy másik műtermet ne bérhelhetne. En gyűlöléim kegyedet, gyűlöléim még nevé is, s azt kívánom, hogy ha egyszer távozott e házból, soha ne halljam azt. A mit kegyedtel kívánok, az az, hogy ha a becsületességnek csak árnyéka van is még benne, soha senkinek ne árulja el, hogy minő viszonyban volt a meghalhoz. Jegyezze meg, hogy szegény az reám nézve, ha halála után is ismételnék azt, mi nekem annyi véres könyvet okozott.”

A grófné ekkor heves köhögés roham által szakítottott félbe.

Beszéde alatt senkimen ügyelt arra, hogy az előzoba aajtja kinyitottat és hogy 2 egyen a küszöbön megállott. Midon a grófné elhallgatóbból tudom, hogy minő eszelősvények befészfojlamodott, hogy gyermekem leltam magamat kelje magát, kényszerítve látam magamat

személytlen meggyőződni a felől, hogy miként hajtottam végre fiam megbízatásomat.

„Gyengesége, hogy azt elmondani nem akarta, legjobban bizonyítja, hogy aggodalmaim igazak voltak. Tehát kényszerítve vagyok magam mondani meg kegyednek, hogy ezen terem megszűnt rendelkezésre állani. Férjem végrendelete által sokkal többel rendelkezik, semmint egy másik műtermet ne bérhelhetne. En gyűlöléim kegyedet, gyűlöléim még nevé is, s azt kívánom, hogy ha egyszer távozott e házból, soha ne halljam azt. A mit kegyedtel kívánok, az az, hogy ha a becsületességnek csak árnyéka van is még benne, soha senkinek ne árulja el, hogy minő viszonyban volt a meghalhoz. Jegyezze meg, hogy szegény az reám nézve, ha halála után is ismételnék azt, mi nekem annyi véres könyvet okozott.”

A grófné ekkor heves köhögés roham által szakítottott félbe.

Beszéde alatt senkimen ügyelt arra, hogy az előzoba aajtja kinyitottat és hogy 2 egyen a küszöbön megállott. Midon a grófné elhallgatóbból tudom, hogy minő eszelősvények befészfojlamodott, hogy gyermekem leltam magamat kelje magát, kényszerítve látam magamat

személytlen meggyőződni a felől, hogy miként hajtottam végre fiam megbízatásomat.

„Gyengesége, hogy azt elmondani nem akarta, legjobban bizonyítja, hogy aggodalmaim igazak voltak. Tehát kényszerítve vagyok magam mondani meg kegyednek, hogy ezen terem megszűnt rendelkezésre állani. Férjem végrendelete által sokkal többel rendelkezik, semmint egy másik műtermet ne bérhelhetne. En gyűlöléim kegyedet, gyűlöléim még nevé is, s azt kívánom, hogy ha egyszer távozott e házból, soha ne halljam azt. A mit kegyedtel kívánok, az az, hogy ha a becsületességnek csak árnyéka van is még benne, soha senkinek ne árulja el, hogy minő viszonyban volt a meghalhoz. Jegyezze meg, hogy szegény az reám nézve, ha halála után is ismételnék azt, mi nekem annyi véres könyvet okozott.”

A grófné ekkor heves köhögés roham által szakítottott félbe.

Beszéde alatt senkimen ügyelt arra, hogy az előzoba aajtja kinyitottat és hogy 2 egyen a küszöbön megállott. Midon a grófné elhallgatóbból tudom, hogy minő eszelősvények befészfojlamodott, hogy gyermekem leltam magamat kelje magát, kényszerítve látam magamat

